

EN FILOSOFISK SKOLEMAND

Jeg fik et ønske opfyldt, en drøm blev til virkelighed, og jeg landede i Athen for fluks at lande det næste og bedste sted her, som er Det danske Institut i Herefondos. Jeg ansøgte om ophold for endnu engang at opholde mig ved en græsk filosof og i min bogserie at tilføje en bog om stoikeren Zenon, så hvor jeg sidste gang skrev om Den filosofiske havemand, som er Epikur, så skulle jeg denne gang skrive om Den filosofiske skolemand, hvis navn er Zenon. Igen, igen gik jeg mine lange ture, lavede mine notater, for at vandre hjem og skrive kapitel på kapitel, og intet er bedre end at sidde på instituttet og skrive, hvor alt er betænkt lige fra det farverige sengetøj til den skønne terrasse, hvorfra man kan nyde et romantisk bryllup i kirken, som er ens gode nabo. Man får en enestående og kompetent service fra kontoret, hvor alle er villige til at hjælpe både med det geografiske såvel som navnet på en pålidelig taxachauffør. Der er ikke café-latte, men kaffedaki, som også instituttet står for og serverer, og her får alle forskere, kunstnere og forfattere mulighed for at møde hinanden, udveksle tanker og idéer stadig bistået af de gode folk fra instituttet. Derfor føler man sig aldrig alene eller ensom, men altid tryk ved, at hjælpen er lige op over tagterrassen og så nogle trapper ned.

Epikurs have i 2018, men nu helt væk.

Jeg har tænkt lidt over, om det muligvis er et gode eller en fordel, at grækerne tilsyneladende ikke føler sig særlig knyttet til eller optaget af deres egen helt unikke filosofiske arv, for spadserer man til Platons akademi, så er der nogle få skilte i haven, og man kan vandre rundt og forstille sig, hvordan det hele var. Aristoteles' lyceum eller skole er heldigvis kommet til ære og værdighed, idet det nu er gjort til museum endda med en vagt og betaling for entre, mens den første filosof Sokrates' stoa ligeledes er godt bevaret og seværdigt, skønt hans fængsel er lidt svært at finde, hvis man ikke lige har været der flere gange (altså ikke i fængslet, men udenfor det). Så kommer vanskelighederne, for sidste gang skrev jeg, som nævnt, om Epikur, og det lykkedes os simpelthen at findes hans have, som ingen steder er nævnt, men denne gang blev den ved store gravkøer tilintetgjort, og måske var vi de sidste, der så den nogenlunde bevaret. Så kom jeg til mit nuværende projekt, og det handlede om stoikeren Zenon, der underviste i skolen Stoi Poikile, hvor det første ord betyder søjlegang, hvilket gav navn til stoikerne, og det sidste betyder broget eller farverig. Broget kunne man kalde det nuværende syn af den berømte skole, men hellere rodet, for det er et skuffende syn, når man betænker at stoaen på den anden side af jernbanen er så velbevaret, mens Zenons stoa bare er indhegnet og får et enkelt skilt til forklaring. Derfor tænker jeg altså, at det kan være en fordel for os udlændinge at besøge de lidt glemte og oversete filosofiske grundpiller, for med energi og ildhu at skrive, fotografere og måske endda få oversat bøgerne, så de ligger i enhver souvenirbutik samt på alle museerne. Vi har decideret en opgave, og det er jo altid dejligt, så de vise mænd igen kommer til at vise, hvor stort det filosofiske univers i Athen har været.

Stoi Poikile (Zenons skole)

Jeg fik naturligvis skrevet om min filosofiske skolemand, fordi alt inspirerer og alle hjælper på det fine institut og i den hjertevarme by Athen. Bogen udkommer i løbet af året, og jeg sender et par stykker til instituttet, så arven efter Zenon så småt bliver åbenlys. Jeg takker af hjertet for det skønne ophold og den fine behandling.

Med venlig hilsen

Lise Søelund, idéhistoriker og forfatter. Januar 2020

Forfatteren i Kerameikos